

„Edinost“

izhaja dvakrat na dan, razun nedelj in praznikov. Zjutranje izdanje izhaja ob 11. uri, večerno pa ob 7. uri. O ponedeljkih izhaja prvo izdanje ob 1 uri pop.

Naročnina znaša:

Obe izdanji na leto gld. 21.—
Za samo večerno izdanje 12.—
Za pol leta, četrt leta in na mesec razmerno.

Naročnino je plačevati naprej. Na naročbe brez priložene naročnine se uprava ne ozira.

Na drobno se prodajajo v Trstu zjutranje številke po 3 nvč. večerne številke po 4 nvč.; ponedeljske popoldanske številke po 2 nvč. Izven Trsta po 1 nvč. več.

EDINOST

(Večerno izdanje)

GLASILO POLITIČNEGA DRUŠTVA „EDINOST“ ZA PRIMORSKO.

Telefon št. 870.

4 nvč.

V edinosti je moč!

Oglaš

se računajo po vrstah v petitu. Za večkratno naročilo s primernim popustom. Poslana, osmrtnice in javne zahvale, domači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu. Nefrankovani dopisi se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema upravništvo. Naročnino in oglase je plačevati loco Trst.

Uredništvo in tiskarna se nahajata v ulici Carintia št. 12. Upravništvo, odpravnništvo in sprejemanje inseratov v ulici Molin piccolo št. 3, II. nadstr.

Izdajatelj in odgovorni urednik Fran Godnik.

Lastnik konsorcij lista „Edinosti“.

Natisnila tiskarna konsorcija lista „Edinost“ v Trstu.

Novejše vesti.

Reka 18. V prvič danes je povodom rojstvenega dne cesarjevega zaplapolala na municipiju, na šolah in na drugih mestnih poslopjih — zastava ogerske države in to vsled ministerjalne naredbe. Istotako v prvič so razobesili ogersko zastavo mesto avstro-ogerske tudi uradi, odvisni od pomorske vlade, toliko tu, kolikor v ogersko-hrvatskem Primorju. Slednjič bodo morale odslej, ob slavnostih, tudi ladije ogersko-hrvatske družbe razobešati zastavo države ogerske.

Praga 18. Županu dru. Podlipnemu se je izročila danes na sijajen način podeljena mu kolajna ad honorem.

Tešin 18. Na shodu stranke Stojalovskega so sklenili predložiti cesarju prošnjo, da bi se odpravilo obsedno stanje v vztočni Galiciji. V ta namen se odpošljati deputaciji pred cesarja in grofa Thuna.

Dunaj 18. Povodom rojstnega dne cesarjevega je priredil knezonadškof kardinal Gruscha sijajen obed, katerega so se udeležili ministri, župan dunajski in namestnik.

Dunaj 18. Brzjavijo iz vseh glavnih mest Evrope poročajo, da so se povsodi darovale službe božje povodom rojstnega dne cesarjevega ob navzočnosti predstaviteljev dotičnih držav, diplomatov, ministrov in kolonij avstro-ogerskih.

Dunaj 18. Govori se, da ministerski predsednik grof Thun pojde v soboto v Budimpešto.

Budimpešta 18. »Egyertetes« javlja, da pride cesar semkaj, ter da ostane tu do zvršetka konferene za nagodbo. Isti list ne odobruje veselja oficijoznih listov ogerskih ter pravi, da bode trebalo še mnogo dela, predno se bode moglo govoriti, da je zmagala »ogerska pravica«. Ako bi se ves ta aparat konferene — tako zaključuje rečeni

list — slednjič spremenil v komedijo na podlagi laži, potem bode reakcija na Ogerskem gotova.

Cetinje 18. Knez Nikolaj je poslal cesarju Franu Josipu brzojavno čestitko. Na »dejeuneju« je knez povdarjal pomembnost tega dne, rekši, da to slavje ima svoj odmev tudi na Črnigori. Napija torej, napolnjen prave ljubezni in odkritosrčne hvaležnosti do prejasnega vladarja, dragocenemu zdravju istega. Godba je zasvirala avstrijsko himno.

Petrograd 18. Car je odobril načrt za osnutje pet novih vojev konjištva mej Cirkasi. »Novoje Vremja« pravi, da bodo ti novi voji neprecenljive vrednosti na indo-angleških mejah v slučaju komplikacij v Aziji. Ti novi voji konjištva, katerih število konj bode moglo doseči številko 500.000 glav, bodo imeli posebno avtonomno organizacijo ter se bodo mogli rabiti v kratkem tudi na vztočnih mejah.

Carigrad 18. Vse štiri velesile, katerim je turška vlada doposlala okrožnico radi zamenjave turškega vojaštva na Kreti, so odgovorile odklonilno.

Carigrad 18. 27 častnikov in 410 mož ruskega vojaštva so oboleli v Rethymo na Kreti na očeh in se odpošjejo nazaj v Odeso.

Carigrad 18. Srbska vlada je zaprosila na turški vladi koncesijo za gradnjo železnice od Skutari do kraja, ki se ima določiti pozneje ob srbski meji.

Carigrad 18. Visoka porta je odgovorila na noto Srbije glede zadnjega prekoračenja mej, da so srbski orožniki napadli turške vojake, kateri so spremljali transport moke. Nota zahteva od Srbije, naj ista ukrene resnih odredov v preprečenje takih dogodkov za bodočnost.

Nauheim 18. Veliki vojvoda in velika vojvodinja Hesenska sta došla semkaj včeraj opoludne. V nedeljo popoldne prideta cesar Viljem in ce-

sarica Avgusta Viktorija, da obiščeta cesarico Elizabeto.

Rim 18. Udavši se odredbi zdravnika, papež ni vsprejel danes nikogar. Ker je videl zdravnik dr. Lapponi, da je papež kolikor toliko utrujen, je menil torej, da treba sv. Očetu miru.

Milan 18. Ni res, da bi bil škof Bonamelli v Cremoni suspendiran a divinis, kakor tudi ni res, da bi bil interniran, kakor je bil raznesel neki list.

Madrid 18. V današnjem ministerskem svetu, ki se je vršil pod predsedstvom kraljice-regentinje, je razložil ministerski predsednik Sagasta sedanje stanje mirovnih razprav. Vojni minister je izjavil po zvršetku ministerskega sveta, da je general Augusti od dne 5. t. m. odstavljen kakor generalni guverner na Filipinih.

Berolin 18. Wolffova pisarna javlja iz Hongkonga: Križar »Maria Augusta«, ki je bil po padu Manile odposlan semkaj z depešami kontre-admirala Diedericha, se je denes povrnil v Manilo. Na krovu parnika je došel semkaj tudi general Augusti, kateremu je admiral Diederich v soglasju z vrhnim poveljnikom ameriškega vojaštva dovolil uporabo ladije. General Augusti je že danes odpotoval na Španjo.

Po shodu slovenskih in istrsko-hrvatskih županov.

(Dopis.)

V Ljubljani je včeraj zborovalo nad sedemsto županov iz slovenskih pokrajin in tudi iz hrvatske Istre. Krasna misel je bila to, da se v središču Slovenije povabijo vsi predstojniki slovenskih občin, kajti lepše, točnejše in veljavnejše se slo-

PODLISTEK.

18

Čuvaj se senjske roke!

Zgodovinska povest.

Spisal A. Senoa. Poslovenil P. Š. Cvetkov.

IV.

Nedaleč od samostana svetega Pavla puščavnika je stala ob mestnem zidovju senjskem ozka, visoka hiša, od sivega kamena, a nad hišnimi vratmi je bil vklesan v kamen grb knezov Posedaričev, nekdanjih Dalmatincev iz Posedarja, a sedaj senjskih veleposestnikov. V prvem nadstropju je stanoval knez Martin Posedarič, udovec z hčerko Klaro, v drugem nadstropju pa v skromni sobici njegova mati, gospa Lucija Posedarička, slepa, petinosemdesetletna starka. V sobici, čisto pobeljeni, ni bilo videti nikakega sijaja, niti gospodstva. Na jedni strani je bila čudna, trebušasta omara, vzdana morda pred stopetdeset leti v debel hišni zid. Za steklenimi okni omare si videl nekaj beneškega steklenega posodja, nekaj turških čašic, čudne starinske znamenitosti, in gotovo jej je bil te redke darove donesel preko morja v Senj kateri Posedarič, bivši mornar pred mnogo in mnogo leti. Okoli zidov so stale jake skrinje, v katerih je čuvala stara gospa svojo obleko in tumbane (péce), svoje djerdane (ovratnik, posut z biseri) in kožuh. Sredi

sobe je stala velika miza, a v kotu postelja, ozka, dolga, visoka in jakih nog, pokrita s perzijskim pokrivalom. Na zidu si videl samo sliko čudodelne trsaške Matere Božje, pod katero je noč in dan gorela srebrna svetiljka, a ob njej je visela zelo nejasna podoba nekega trgovskega broda, pod katero je bilo pisano ime: »San Antonio di Padova, vassello dei Possedari«. Ob sami postelji na drveni stolici je sedela slepa, grbasti starka. Podobna je bila bolj kamenitemu kipu, nego živemu stvoru. Črn, kratek jopič, zapet s srebrnimi gumbi, v sredi širokih, pri kraju ozkih rokavov, črna svilena suknja odevala je starkino telo, a okolo vrata in glave jej je bil omotan snežnobel robec, izza katerega je gledalo rujavo, nabrano lice, finega nosa, tankih, upalih ustnic, velikih, temnih — a otrpnelih očí; lice je gledalo izza robea, kakor stara slika iz sijajnega okvirja. Noge so jej počivale na preprogi v papučah rujave kože; ob strani jej je visela na pasu debela, srebrna verižica, a na njej nekoliko velikih ključev. S suhimi rokami je prebirala debele jagode svetega Rožnega venca. Za koga je molila? Za ves rod, a največ za svojega Nikico. Saj moli že polnih dvajset let za Nikico, joče za njim, za svojim mlajšim sinom, da je celó oslepela od solz. Niko je odjadral z brodom po morju v Amsterdam, a od tam ni več glasu od njega. Starejši sin Martin jej pravi, da se Niko skoro povrne iz Genove; starka joče, moli in veruje in čaka

Niko iz Genove, čaka dvajset let, dasi vé ves ostali svet, razun starke, da so Niko tunižki roparji že pred dvajsetimi leti ubili pri Malti.

Ali bi se ti našla katera duša, ki bi javila ta žalosten glas, ki bi porinila nož v to dobro, staro srce? Saj bi se zgrudila mrtva na mestu. Bilo je poludne. Sonce je svetilo skozi mala okna, silovita burja je tresla okna, tresla vso hišo. Starka je molila. V tem hipu so se odprla vrata. Starka je obrnila glavo tja. V sobo je stopil visok, širok človek, silnih prsij. Lice mu je bilo podolgasto, blede ali krasno; črna oko se mu je igralo kakor blisek na morju, črna brada mu je padala do pasu, lasje so mu bili kratko pristriženi. To lepo, močno moško telo je odevala obleka od plavkastega sukna, ozke, črne hlače, a na glavi je imel rudeče kapico. Za njim je stopala deklica, prava očetova slika, spuščeni dolgi kit, povešene glave, črna odeta, a nazadnje je vstopil v junaški zlati obleki s sabljo, poln, zdrav, črnolas mladenič, sokolovega očesa, jakih obrv in malih brk. Oko deklino je blodilo nestalno sem ter tja; sedaj jej je vzplamtelo pod dolgimi trepalnicami, sedaj jej je zardelo lice kakor roža, in polne prsi so se jej vzdigale silovito; mladenič — je stopal slobodno, veselo, kakor jelen v gori; oko mu je sevalo kakor srebrni gumbi na junaških prsij; rudeče, polne ustnice so mu drhtele radosti in blaženstva izpod črnih brk. —

(Pride še).

venski narod v svoji celokupnosti ne dá zbrati in predstavljati. Ta misel se je vresničila včeraj nepričakovano lepo. Število slovenskih starešin, došlih na shod, je bilo impozantno, a vrhu tega pomnoženo z načelniki istrsko-hrvatskih občin, z mnogimi slovenskimi državnimi poslanci in skoro vsemi deželnimi poslanci slovenskimi in istrsko-hrvatskimi. Navzočnikom je moralo sree igrati od veselja, gledajočim prave zaupnike vsega naroda, s katerimi so bili v duhu združeni vsi oni ostali, ki se niso mogli osebno udeležiti, a so z brzojavkami in dopisi izrekli, da soglašajo z vsem, kar shod izjavi in sklene. Zavidati je bilo govornike, ki so imeli priliko izražati svoje nazore in zastopati velike ideje vpričo take trume zrelih narodovih mož, kakoršna je do zadnjega kotička pokrila včeraj veliko in sijajno dvorano »Narodnega doma« v Ljubljani.

Prva naloga tega redkega shoda je bila, da se v ime celokupnega naroda izrazi neomejena udanost Nj. Veličanstvu, presvetlemu cesarju, praznujočemu svojo slavno vladarsko petdesetletnico. Samo po sebi je umevno, da je shod izpolnil to svojo nalogo na izreden in navdušen način. Govorniki so v tem pogledu tekmovali med seboj in sklenila se je lepa udanostna адреса. Posebej se je razpravljalo dostavek k adresi, v katerem prosijo županje, naj bi Nj. Veličanstvo ukrenilo, da se v Ljubljani osnuje za južne dežele posebno vseučilišče. Vse je bilo vsprejeto soglasno in burnim odobravanjem. Isto se je zgodilo s predlogom, da naj se v Ljubljani ustanovi više deželno sodišče za slovenski del Štajerske in Koroške ter za Kranjsko deželo, in pa z resolucijo, da naj vlada z dijaškimi štipendijami skrbi za uradniški naraščaj med Slovenci in istrskimi Hrvati.

Oduševljenje županov je bilo veliko toliko na zborovanjih, kolikor v odmoru, ko je mestna občina pogostila zborovalce in ko so se vrstile lepe napitnice. Zlasti na obmejne župane, ki v svojih krajih niso navajeni tolikega svobodnega gibanja in iskrenega navdušenja, napravile so slavnostne točke mogočen in neizbrisen utis. Vse je združevala vez slovenske domorodne zavesti in vse je bilo napolnjeno jedinstvenega krepkega duha. Gotovo je ta shod okrepil marsikoga za nadaljnji odpor proti tujemu vplivu in nasilstvu. V tem in drugem je shod izpolnil svoj namen, in že zato moramo vedeti hvalo občinskemu zastopu bele Ljubljane, posebno pa dičnemu županu Hribarju, da se je porodila ideja županskega shoda in tudi častno zvršila.

Vendar pa smo ponesli domov utis, da bi se županskim shodom lahko doseglo še kaj več. Po vsej pravici je povdarjal neki govornik, da je županski shod podoben »parlamentu celokupne domovine«. Če pa je to bila istinita podoba, mogla bi se v tem parlamentu naglašati vsa ona velika vprašanja, katera čedalje bolj odločujejo usodo našega naroda, mogel bi se bil naslikati ves njegov položaj in povdarjati sredstva, ki morejo donesti boljše bodočnost. Izjava vseh županov v tem zmislu bi bila velikanskega pomena ne samo za okrepitve narodove zavesti in odbojne moči, temveč bi bila tudi resen opomin do merodajnih krogov. Sklenjene resolucije pa kažejo, da se je pustila v nemar splošnost položaja in celota naroda, in to nam more biti žal, kajti ne vemo, kdaj se zopet povrne prilika, da bi narod, tako obsežno in temeljito zastopan, mogel izjavljati se o svojem položaju in svojih težnjah. V nekem posebnem oziru pa smo naravnost nemilo presenečeni. Vse se je veselilo županskega shoda, osobito pa zato, ker je bilo določeno, da deputacija županov ponese udanostno adresu pred najvišji prestol, da tako po svojih posebnih odposlancih ves slovenski narod stopi tja na cesarski dvor. A tako, kakor je bilo pričakovati, žalibog, ni sklenjeno. V zadnjem trenutku je prišel »migljaj od zgoraj«, da jednaka deputacija morda ne bi bila vsprejeta vsled preobilice deputacij, ki se letos bližajo cesarskemu dvoru. Lahko si mislimo, odkod je prišel ta »migljaj«, namreč od strani, kjer itak niso radi gledali priprav za **vseslovenski** županski shod. A baš zato se merodajni krogi na županskem shodu niso smeli udati takim »migljajem« in odstopiti od namere, da se slovenski narod po svojih županih **naravnost** pokloni cesarju in gospodarju. Ta namera je bila tako lepa in tako neizogibna, da smo ravno zaradi tega z veseljem pozdravljali žu-

panski shod. In poskusiti je bilo nje izvršitev za vsako ceno, a če bi tudi bilo ostalo pri golem poskusu, bil bi to vendar jasen pojav narodove celokupnosti, ki bi segal v najviše kroge. Žalibog se je sklenilo, udanostno adresu predložiti le pótom kranjske vlade. Ta sklep je bil prenapet žrtv diplomatizovanja in reči moramo, da se je vsled tega posulo prav mnogo lepega cvetja s krepkega drevesa, katero je zasadil mnogozasluzni — županski shod.

Shod županov v Ljubljani.

Utemeljuje po njem sestavljeni načert udanostne adresse je spregovoril predsednik shodu, gospod župan Ivan Hribar, tako-le:

»Slavna gospoda! Petdeset let je minolo, odkar se je naš narod probudil k novemu življenju. Živahno svobodnostno gibanje, katero je prineslo s sabo znamenito 1848. leto, prišlo se je tudi našega rodu, ječečega takrat še v težkih sponah politične in narodne brezpravnosti. In glejte, kakor vsled čarobnega upliva otresel se je teh spon in vezij in stopil je na torišče z mladostnim navdušenjem in polu zveže sile. Nenavadna živahnost je zavladala takrat v Ljubljani, ki je mahoma postala središče vsega slovenskega gibanja.

Ostra sapa reakcije je sicer kmalu na to res zadušila tako bujno vzevalo cvetko svobodnostnega gibanja, toda popolnoma zamoriti je ni mogla. Ko je po dolgi zimi nastopila zopet blagodejna pomlad, ki je narodom avstrijskim prinesla ustavo, tedaj je ta cvetka pognala v novič; ne sicer tako bujno, zato pa tem varnejše pred morilnimi sapami. Slovenski rodoljubi, ki so — kolikor je to dopustno bilo — tudi v absolutističnih Bachovih časih nadaljevali delovanje za probujanje naroda, lotili so se sedaj dela s podvojeno gorečnostjo na političnem in slovstvenem ter deloma tudi na gospodarskem polju. Danes — po petdesetih letih — pa zameremo zadovoljno in ponosno ozreti se nazaj, kajti, kar se je doseglo v tej dobi, daje najsjajnejši dokaz o žilavosti in izredni nadarjenosti naroda slovenskega.

Vendar pa nam taki občutki ne smejo kaliti pogleda z solzami radostnicami. Spoznati nam je marveč, kako daleč smo še do dosege onih idealov, za katere se je ogreval naš narod v letu 1848. Da ne govorim o združenji Sloveniji, katera bi bila najmočnejša čuvarica našega rodu in jezika, konstatujem samo, da imamo še celo jako daleč do narodne ravnopravnosti. Pač nam jo zagotavlja ustava, toda — kakor dokazuje na upravnem sodišču izrečena interpretacija njenega člena XIX. — le akademično; v resnici se ravna z nami še vedno tako, ko da bi bili narod nižje vrste in ko da bi naš gibčni in tako krasno razviti jezik ne bil sposoben za posredovanje znanstvene izomike.

Tu je govornik označil na kratko a jedrnat, kakovo smer ima vladni zistem na Koroškem, Štajerskem in Primorskem, in je nadaljeval potem:

»Zakaj Vam, gospoda moja, naštevam to? Zato, da izprevidite, da smo vse uspehe, s katerimi se moremo izkazati od leta 1848, semkaj, dosegli večinoma proti volji ali vsaj brez pomoči vladnih organov, z lastno delavnostjo in vstrajnostjo. Toda ne, gospoda moja! Naš narod imel je vendar mogočnega zaveznika. Ta zaveznik ni bil nihče drugi, ko njega viteški vladar, Njegovo Veličanstvo cesar Frane Jožef I. Brez Najviše volje Njegove bil bi še vedno ondi, kjer je bil pred letom 1848. Le s tem, da je Svojim narodom podelil ustavo, omogočil je tudi našega in pa bratovskega nam naroda hrvatskega razvoj. Izredno moder in bistrega uma, spoznal je cesar Frane Jožef, da bode v povzdigo ugleda in moči države, ako Svoje narode pokliče k sodelovanju na vladi.

Ni dvoma, da je Njegovo očetovsko sree pričakovalo, da si narodi, ki so vsi skupaj čutili težo absolutne vladavine, razradošeni vsled novih pridobitev po bratovsko sežejo v roke ter tako — spoštuječi mejsebojna prava — inavgurujejo srečno dobo kulturnega in gospodarskega razvoja države. Žal, da se vse te nade Njegove niso izpolnile, temveč, da je le prezgodaj prodrla na površje ona človeštvu prirojena nelepa lastnost, ki po nekem tajnem nagonu vodi do zatiranja slabjšega in katere se žalibog! tudi kulturno napredni narodni ne morejo otresti. Večkrat je dobrotljivemu našemu vladarju krvavelo sree, ko je moral gledati domače

boje in nejeedenkrat je opominjal Svoje ministre, naj naredé mir med Njegovimi narodi.

Nikdo bi pač, gospoda moja! takega miru ne bil bolj vesel, nego narod slovenski, ki hrepeni po njem v interesu nadaljnjega razvoja svojega. In ta mir bi se bil dosegel, ako ne bi bila nasprotovana v nemškem duhu odgojena in žalibog še vedno preveč z absolutističnimi nazori opojena birokracija, ki je vedela zvito vrivati se med posvečeno osebo cesarjevo in pa med Njegove narode. Temu in samu temu je pripisovati, da se Slovence in isterskim Hrvatom vlada tako, kakor sem opisal prej, **dasi sta ravno ta dva naroda poklicana, da branita na jugu integriteto države.**

Mi zatorej vse svoje nade polagamo le na viteškega vladarja. On, ki ima varovati dedščino slavni prednikov; On, ki ima varovati ugled in moč države, spozna gotovo, da na jugu države vse drage utrdbe in vse druge umetne obrambene naprave niso izdalječ toliko vredne, kakor zadovoljni slovenski in hrvatski rod, katerega sinovi, odključijo se z nenavadno hrabrostjo, so na neštevilnih bojiščih prelili kri za državo in prejasno vladarsko rodbino. Ta dva naroda, na katerih zvestoba ni padla nikdar najmanjša senca, sta neprecenljivi trdnjavi v boji za obrambo domovine in Najvišega prestola.

Zato pa hočemo mi, ki zastopamo ves slovenski narod; mi nositelji občinske samouprave, za katero se moramo tudi zahvaliti Njegovemu Veličanstvu, izraziti danes slovenskega in pa v Istri bivaajočega hrvatskega naroda, ki ima z nami iste želje in težnje, odkritosrčno veselje, da nam je dobrotno nebo poslalo in petdeset let ohranilo tako viteškega, modrega in dobrega vladarja, kakor je cesar Fran Jožef I. Mi hočemo nadalje sporočiti Mu zagotovila neomahljive udanosti in zvestobe in pa željo, da bi nam ga dobrotni Bog ohranil do skrajnih meja človeškega življenja. V tem slovesnem trenutku, nam, gospoda moja! gotovo vsem navdaja srea blažilno upanje, da slovenski narod na Kranjskem, Štajerskem, Koroškem in Primorskem in hrvatski narod v Istri še za vladanja Njegovega Veličanstva cesarja Frane Jožefa I. dočakata izpolnitve vseh svojih opravičenih zahtev. S tem upanjem v sreih zakličite torej z mano vred: Njegovo Veličanstvo presvetli cesar Frane Jožef I.: **Živio, živio, živio!**

Shod se je pozivu župana Hribarja navdušeno odzval in zaklical cesarju trikrat gromoviti »Živio« in »Slava«.

Politični pregled.

K položaju. Današnji dan bi morali prav za prav radeče podčrtati v našem koledarju. To je eden tistih dni, ki se nam povračajo silo silo redko. Poslušajte: v nenavadnem položaju smo, da moremo soglašati z našo »Triester Ztg.« To vladno — pardon, ne vladno, ampak glasilo onih, ki imajo besedo na tržaški vladi, je prineslo članek o konferencah v Ištu, ki se da čitati.

Najprej konstatuje, kar vemo že vsi, to namreč, da listi ničesar ne vedo pravega o tem, kar se je ugibalo in sklenilo v Ištu. Ni brez satire kakor tržaško nemško glasilo označuje zadrego listov, ki ne vedo pravo, da-li je baron Banffy res tisti junak, ki drži svojo mogočno roko nad — avstrijskim parlamentarizmom, ali pa je trdi upnik, ki hoče — sklicuje se na menjico, ki jo ima v rokah — iztrgati kos mesa iz avstrijskega telesa.

Potem pa je »Triester Zeitung« napisala povsem pametno in umestno vprašanje: in ako se ugoti zahtevi barona Banffy-a in se skliče državni zbor, ali nimamo takoj zopet pred seboj vprašanje: kaj pa je z obstrukcijo?!

Kako odpraviti obstrukcijo? Z odpravo jezikovnih naredeb — to je navadni odgovor. Na to meni »Triester Zeitung«: kaj pa poreko Čehi? Ali ne izjavljajo že češki listi soglasno, da bi v slučaju odprave jezikovnih naredeb Čehi priredili obstrukcijo, ki se bode mogla pokazati poleg nemške?! Ali naj bi grof Thun odstopil? Da, potem pa naj povedo kar naravnost, da se obstrukcija uporablja le kakor sredstvo za — strmogavljanje ministrov! Toda na jedno naj ne pozabijo, pravi

»Triester Zeitung«, na to namreč, da je še drugih strank v avstrijskem parlamentu in da se vse te lahko pokažejo, za slučaj potrebe, poslušne učence v — strmoglavljanju ministrov s pomočjo obstrukcije!

Dobro je povedala »Triester Zeitung«: z odpravo jezikovnih naredeb ne bi bilo doseženo ničesar. Ali kolikor je poznamo mi, se je bati, da v isti hip, ko pride taka parola z Dunaja, bode trdila z istim globokim prepričanjem, da bi bila odprava jezikovnih naredeb jedino mazilo za vse avstrijske bolečine sedanje!

Prazni napor. V Oseku je te dni izšla neka knjiga, v kateri se ostro napadata knez Nikolaj črnogorski in njegova družina, a se povzdiga v nebo — razkralj Milan srbski. To da je jedini mož, ki more dovesti balkanske narode do slave in sreče!

Saj bi se človek držal za trebuh samega smeha, ako ne bi videl žalostnim srcem, kam je dovel nesrečni narod srbski — isti razkralj Milan.

Značilno za to knjižuro pa je že dejstvo, da se je ista videla preneumna celó policiji v Oseku, ki je hitela zapleniti ta pamflet. Hiteli so v tiskarno, ali bilo je že prepozno, kajti niso našli nijednega izvoda več.

Knjigo je baje spisal neki bivši Črnogorec, ki je sedaj v Milanovi službi, ali menda se ne motimo, ako mislimo, da niso baš nedolžni na tem nesrečnem rojstvu oni židovsko-madžarski krogi, ki v jednomer diskreditujejo našo državo pred balkanskimi narodi uprav s tem, da vidijo v jednom Milanu poklicanega voditelja teh narodov? Ali dotični krogi nimajo zadosti na blamaži, ki so jo doživeli nedavno se svojimi napadi na kneza Črnogorskega?!

Makedonsko vprašanje. Govoré o tem vprašanju, oziroma o sklepih makedonskega odbora v Sredem in o izjavah lista »Praporec«, ki je trdil, da Makedonija ne more biti drugačna nego bolgarska, pravijo petrograjske »Novosti«, da Rusija ne more pripoznati izključno bolgarskega prava na Makedonijo. Ko pride makedonsko vprašanje na dnevni red, samo pe sebi, po zgodovinskem zakonu, tedaj bode Rusija na svojem mestu, da izvrši poverjeno jej nalogo, ali tako, da dobe Bolgari svoje, Srbi pa svoje. Makedonsko vprašanje še ni zdrelo, a Rusija pazi tudi na to, da ne bi sovražniki slovanstva triumfovali v onih krajih.

Domače vesti.

Če je res, je nezaslišano! Prejeli smo in priobčujemo na odgovornost po imenu in bivališču poznanega nam dopisnika:

V e. kr. mapnem arhivu v Trstu je bilo v vsem nameščenih 25 pomožnih uradnikov in sicer provizorično. Ker pa je primanjlo denarja (uboga Avstrija!), ostavili so delo in pomožni uradniki so morali s trebulom za kruhom.

Le štirje ali pet najstarejših jih je ostalo nameščenih. Ti pa so: Benachio Pietro iz Bologne, torej **italijanski podanik** in bivši žandarm italijanski, Simoni od Benetk, tudi **italijanski podanik**, Facchini iz Furlanije, tudi **italijanski podanik**, in še dva druga Italijana, katerih imen se ne spominjam.

Med odpuščenimi je pa avstrijskih dosluženih vojakov, oziroma podčastnikov, n. pr.: Hahn Lino je služil več let v vojni mornarici in je umirovljen, ker si je bil nogo zlomil na nekem požaru v Dalmaciji. Siromak dobiva 15 gld. mirovine na mesec. (Njega stanovanje: gostilna »Andemo de Tango«, via Commerciale št. 209.)

Odpuščeni Fritze je Dunajčan in je služil popred na finančni straži. Izstopil je tu, da pristopi k mapnemu arhivu. Med odpuščenimi je tudi nekaj umirovljenih e. kr. uradnikov.

Ko sta se uprav imenovana Hahn in Fritze pritožila arhivarju g. Strupiju, bil jima je odgovor, da tisti Italijan Benachio je — dober delavec, a Italijan Simoni da je že dlje časa nastavljen . . .

Istotako žalostno je opravil neki pomožni uradnik, ko se je pritožil g. Fabrizziju. Tega pritoževalca so jednostavno postavili — pred prag.

Prepuščam vsemu avstrijskemu občinstvu, naj samo sodi o takih odnošajih.

Dragotin Mošner l. r.
Via Commerciale št. 208.

Znak časa. Sinoči je bila slavnost v Boscetto, prirejena od društva »Austria« v proslavo cesarjevega rojstnega dne. Poročati ne moremo ničesar, ker so slovensko novinstvo izključili tudi od te slavnosti. Gospodje pa naj ne mislijo, da nas peče njihovo preziranje. Le zabeležili smo kakor znak sedanjega časa — to je tisti znak, ki je blestel tudi v Branici. Če menijo gospodje, da tako najlepše postopajo v zmislu gesla Njeg. Veličanstva: Viribus unitis — mi jih nimalo nočemo motiti v tej — krivi veri.

Lahonske spletke proti „Narodni tiskarni“ v Pulju. Krasni napis »Narodna tiskarna A. Gabršček«, postavljen visoko gori vrhu drugega nadstropja, da se je videl daleč po mestu, je bil jako neljubo iznenadenje za puljske lahončke. Posrečilo se jim je, da ga nekoliko zakrijejo. Pred »Narodno tiskarno« je bilo stavbišče, na katerem so zidali pritlične kleti. Že so postavljali streho, ko se je pojavil omenjeni napis. In čujte, takoj je bilo delo ustavljeno in delavci so čakali tri dni brez dela. Med tem so se vršila pogajanja z gospodarjem, ki je naposled zidal še jedno nadstropje. S tem je napis zakrit, da se z daleka ne vidi. »Italijanstvo« Pulja je s tem rešeno!

V petek po noči pa so zlezli neznani zlikovci v hišo in od tam so hoteli priti na ploščato streho, od kjer naj bi pomazali napis. Ali vrata so bila zaprta, in ko so hoteli vreči iste s tečajev, — jih je slišal gospodar in jih prepodil. Bilo bi zares veliko veselje v lahonskem izraelu, ako bi našli zjutraj pomazan napis tam gori vrhu drugega nadstropja. — Tako podli so nasprotniki v sredstvih, katera rabijo proti Slovanom!

Povodom slavlja rojstnega dne ter petdesetletnega vladanja Njeg. Veličanstva v Boljuncu dne 17. t. m. sti nabrali gospici Marica Boletova in Marica Kraljičeva za družbo sv. Cirila in Metoda 10 kron 40 stotink ter sti še sami priložili 1 krono 60 stot., skupaj torej 12 kron, kateri znesek se je odposlal vodstvu čislane družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljano. Hvala rodoljubnim darovalcem.

Za po potresu ponesrečene Dalmatince došli so dobrotvornemu odboru v Rojanu sledeči darovi: Grof Goëss 10 gld., Fran Ferfolja 30 nvč., C. Fecondo de Frichtenthal 2 gld., I. Kocijančič 50 nvč., L. Svec 20 nvč., N. N. 4 × 10 + 5 45 nvč., Dolinar Ana 1 gld., Ogrisek 20 nvč., B. Žager 20 nvč., A. Piria 2 gld. 10 nvč., N. N. 2 × 20 40 nvč., Debeluhar 30 nvč., Wartkicher 30 nvč., Dr. Zuccen 60 nvč., A. Zafred 50 nvč.

Nadaljenje darove vsprejema hvaležnostjo dobrotvorni odbor (Ivan Treven) via Molo S. Carlo št. 1. in v Rojanu št. 6. Vsi darovi se objavijo v tukajšnjih listih.

Za zastavo pevskega društva „Kolo“ so darovali nadalje: Na društveni veselici 7. t. m. družba vojakov 2 kroni, Slavček, Škerjanček, Grile, Jastreš, gospa Gorjup Katarina in K. L. po 20 stot.; gg. Garibaldinec, Jerebica in S. F. po 40 stot.; gosp. K. L. F. 4 krone, Samec M. 1 krono, Volčič 1 krono; v veseli družbi nabrala gospodičina Seme 5 kron 38 stot.; na veselici v Rojanu nabrale gospice: Jakomin 4 krone 60 stot., Seme 3 krone 2 stot., Indihar in Košir 1 krono 88 stot., Baša in Dular 5 kron 46 stot., skupaj 30 kron 64 stot. Prej izkazanih 179 kron 64 stot., skupaj 210 kron 28 stot. Prisrčna hvala darovalcem in nabiralkam.

Pevsko društvo »Adrija« Barkovljah priredi — kakor že objavljeno — v nedeljo dne 28. t. m. ob priliki obletnice odpreja »Narodnega doma« veliko veselico na vrtu s petjem, godbo, dramatično predstavo in plesom. Ob tej priliki nastopi prvič pomnoženi možki in ženski zbor, ki šteje skupno 60 pevske moči. Nadejamo se, da slavno občinstvo ne zamudi prilike udeležiti se te veselice. — Natanljenejši program priobčimo pravočasno.

Pevsko društvo „Slava“ od sv. Marije Magdalene spodnje in „Bralno vinogradsko in sadjarsko društvo“ v Krepljah priredita prihodnjo nedeljo dne 21. avgusta veselico s petjem, igro in godbo iz Dutovelj v Krepljah na Krasu na dvorišču Avgusta Godine, posestnika v Krepljah. Začetek ob 4. uri popoldne. Vstopnina na veselico za osebo 20 nvč., otroci 10 nvč. Nadejamo se obile udeležbe zlasti iz bližnjih Du-

tovelj, da bode to zopet slavnost slovenskega pobratimstva, kakoršnega britko trebamo v sedanjih hudih časih.

Hrvatska Čitaonica na Mihotičih priredi dne 21. t. m. zabavo dvema gledališčinima igrama, petjem, tombolo in plesom. Vstopnina bode 1 krona za osebo. Začetek ob 7. in pol zvečer. Čisti dohodek je namenjen bednim Sinjanom.

Nov poštni urad. Dne 1. septembra 1898 se odpre v Št. Petru ob Soči na Primorskem, okraj Gradišče, nov poštni urad, ki se bode pečal s pisemsko in vožno pošto ter ob eneni služboval kakor nabiralnica poštno-hranilničnega urada.

Zvezo bode imel s poštним uradom v Zagradu dvakrat na dan po poštne selu.

Brzojavni promet z Zahodno Indijo. C. kr. poštno in brzojavno ravnateljstvo nam javlja: Zasebne brzojavke v tajnem jeziku, namenjene v Zahodno Indijo, izvzemši one za Kubo in Porto-Riko, so pripuščene.

Z Reke nam pišejo: Minole praznike smo imeli tu Zaderčane v gostih. Za vsprejem so se delale velike priprave. Odsek za vsprejem je nabral do 3000 gld. — Razume se ob sebi, da se je pripravljala italijanska demonstracija.

Sedaj čujte nekaj lepega! V soboto zvečer sem sedel pred kavarno »Europa«, čitaje liste. Hkratu je prišel blizu mene neki gospod, člen omenjenega odseka, za njim pa drugi, tretji itd. Govorili so o vsprejemu »dragih gostov«. Na jedenkrat je planil jeden njih po koncu, zapazivši na hôtelu gosp. Gorupa tri zastave, med istimi tudi hrvatsko. To je provzročilo grozno razburjenje v odseku. Slednjič so zahtevali od predsednika, naj gre k g. hotelierju Rossbacherju s pozivom, da se takoj odstrani hrvatska zastava, toda predsednik odseku ni hotel iti. Zato so se podali na policijo, naj bi ista prisilila rečenega hotelierja v odstranitev rečene zastave. Tu pa so dobili odgovor, da policija nima moči na privatni posestvi. Vsled tega odgovora se je neki mestni uradnik razburil še bolj ter je zagrozil Rossbacherju: »Svobodno Vam je, da ste Slovan, ali na tej zemlji morate spoštovati »i sentimentu cittadini«. Žid Pollack je pripomnil k temu, da je dejstvo, da je Rossbacher razobesil tudi avstrijsko zastavo poleg hrvatske, le prah v oči.

Na to je poučil gospode neki pomorski kapitan, da Rossbacher ni Slovan, ampak Nemec in da morda niti vedel ni, da je to hrvatska zastava. — Žid Löwy je predlagal na to, ako se ne odstrani zastava, naj se pred hôtalom priredi demonstracija.

Mej tem so na hôtelu razobesili še reško zastavo. Okoli štiri ure se je začelo ljudstvo zbirati na pomolu, a členi odseka so se odpeljali na parniku »Nehaj« Zaderčanom nasproti.

V tem času pa se je neki postrežnik hotela priplazil na streho blizu hrvatske zastave, vzel nož, prerezal vrv, potrgal doli zastavo in — italijanstvo Reke je bilo rešeno.

Kaj pravite, gospod urednik? Ni-li res: še je smešnih ljudi na svet!

Med tem so prišli Zaderčani, a Rečani so bili britko razočarani. Pričakovali so »eveta zadarskega meščanstva«, a mesto tega so prišli večinoma kmetje, ki niso ostali na Reki, ampak so odšli na Trsat na božjo pot.

Ona peščica, ki so ostali na Reki, pa so demonstrovali kakor so vedeli in znali!

Rojstva in umrljivost v tržaški občini. V tednu od 7. do 13. t. m. rodilo se je v Trstu in okolici 82 otrok, 40 možkega, 42 ženskega spola. Umrlo jih je 57 možkega in 43 ženskega spola. Od teh 100 mrtvih jih je bilo 33 pod enim letom, a 15 jih je bilo v dobi od 1 do 5. leta.

Apetit v Trstu. V prvem tečaju tega leta zaklalo se je za tržaške želodec 11.286 volov, 84 bikov, 2.255 krav, 654 konjev, 14.490 telet, 3.815 kostrunov, 25.831 jančkov in 3.380 praseev; vsega skupej 61.690 glav, ne da bi se štelo število perutnine (okolo 17.000 glav na mesec), divjačine in kvintalov rib.

Romantična tatvina. Včeraj po noči sta se klatarila metuljčka: 20-letna Filomena Z. in 38-letna Amalija S. po mestu ter prav laskavo nagovala sem in tja koga, dokler sti prišli do svoje žrtve. Pri trgu sv. Jakoba ste se ustavile z možicelnem, ki je bil nekaj »židane volje« ter sti ga spretnimi prstmi olajšali za srebrno uro. Ko je po-

liejja aretirala romantični tatici, našla se je ura pri eni njiju v brezdnu temnega žepa.

Negoda na morju. Včeraj po noči so seli trije mladeniči v ladje, ki je bila last enega teh tovarišev, ter so se hoteli sprostiti v Milje. Došlo do svetilnika, zaganjal jih je močan veter zmirom dalje od kraja in vsako manevriranje z ladje je bilo brezuspešno. Med temi napori udaril je močan piš v jadra, tako, da je preobrnil isto. Lastnik ladje se je povzpел na hrbet iste ter pomagal tjakaj tudi svojim sodrugom, kjer so jeli kričati na pomoč. Mimo vozeča jadrenica čula je klice ter rešila ponesrečence.

Koledar.

Danes v petek 19. avgusta: Ludovik Tol., šk.; Eladij, šk. Jutri v soboto 20. avgusta: Bernard, opat, e. uč.; Stefan, kralj.
Solnčni: Lamin:
Izhod ob 4. uri 51 min. Izhod ob 7. uri 13 min.
Zahod " 7. " 15 " Zahod " 7. " 25 "
Ta je 34. teden. Danes je 230. dan tega leta, imamo torej še 135 dni.

Različne vesti.

Deško junaštvo. Dne 4. t. m. je šla dvojica vojakov iz Trebinja kopat se v Trobišnico. Ko sta stopala v vodo, zdrsnila je jednemu noga, zbok česar je padel v vodo, kjer je bila globoka in droča ter se počel utapljati. Drug njegov je skočil za njim, da ga reši; ali tudi ta je prišel v nevarnost, ker tudi on ni znal plavati. V bližini je bil 12letni Akmed Baraković, kateri je, videl človeka v nevarnosti, poskočil oblečen, kakor je bil, v vodo ter je rešil drugega vojaka, a prvi se je bil že utopil. Takemu dokazu deškega junaštva se mora čuditi vsakdo.

Mačkoljubje. V New-Yorku je počel svet formalno noreti za mačkami. Mačkomanija je napredovala tako, da ni videti jedne boljše gospe na ulici brez mačke v roki. Vsaka mlada deklica, ki je v vojni z Špansko zgubila brata ali dragega, nosi seboj črno mačko. Mačke morajo biti povsem črne, kajti ako imajo samo kako majhno svetlo piko, niso več za modo. Te mačke nosijo žene v črnih kožnatih torbicah.

Neprijeten dogodek biciklista. List »Nedjela«, ki izhaja v Petrokovu na Ruskem, pripoveduje to nemilo zgodbo nekega biciklista. Dva biciklista, gg. M. in P., vračajoča se iz Kalisa v Petrokov, sta opazila pred seboj poštni voz, na katerem je bilo napreženih tri pare konj. Biciklist P. je odločil, da preteče voz. Prav v trenutku, ko je že pretekel voz, hotel je kočijaž udariti z bičem prva dva konja, ali konec biča ovil se je po nesreči dva trikrat okolo vratu biciklista P. Kočijaž ni videl sicer, kaj se je zgodilo, ali čutil je, da se je bič nekje prijel, v sled česar je počel vleči bič bolj in bolj. Improvizirana penklja ovijala se je zmirom tesneje vratu biciklistovega, tako, da ni mogel nesrečnej niti kričati.

Še le, ko so potniki opazili nesrečo, opomnili so kočijaža, naj spusti bič. Med tem se je P. zrušil na zemljo, a bicikel je prišel pod kolesa ter se razbil na sto koscev. Čudom le se je rešil nesrečni biciklist še večje nesreče.

Vsled ljubosumnosti. Na Dunaju je včeraj ponoči delavec Hennak ustrelil sebe in svojo mlado ženo. Povod temu obupnemu dejstvu bila je ljubosumnost, ki se je pa izkazala povsem neutemeljeno. Hennak je ustrelil ženo med spanjem ter si potem samemu sebi zakadil smrtonosno kroglo v možgane. Dokaj časa ga je že mučila ljubosumnost, toda, ko mu je žena rodila nežno punčko, zrasel je ta sum v njem do besnelosti, tako, da je večkrat trpinčil in tepel ženo. Naposled je ona zbežala od njega k svojim roditeljem, toda na njegove opetovane prošnje se je vrnila k možu. Med mrtvima truploma je spal mirno 3letni otrok, ki je povedal potem, da je prej ta dan oče natepel mater.

Zadnje vesti.

Washington 19. Peti redni pešpolk je dobil včeraj povelje, naj se jutri vkrea iz Tampa v Santiago de Cuba kjer je oblastim težko vzdrževati disciplino z ozirom na rmeno mrzlico, ki vlada tam.

Washington 19. Predsednik Mac Kinley je pooblastil generala Merrita, da ukrene potrebno, da se v Manili očuva avtoriteta Združenih držav proti vsakomur, tudi proti ustašem, ter da se bo-

deti čuvala oseba in lastnina v obsežju, zasedenem po Amerikanih.

Vlada namenuje zgraditi 5 novih vojnih ladij poleg več ladij za vojaštvo, za kar bo treba 60 milijonov dolarjev.

Hongkong 19. Vsaki dan odhajajo trgovinske ladje na Manilo, ker pričakujejo veliko povzdigo kupčije.

Dunaj 19. Iz Przemysla javljajo, da so v Jaroslavu že meseca junija zaprli barona Aleksandra Murmanna od Marefelda, ker je na sumu ogledstva. Barona so izročili okrožnemu sodišču v Przemyslu. Na preiskavi njegovega stanovanja so našli več načrtov in jedno pismo do ruskega poslanika na Dunaju. Murmann je služil nekdanj v avstrijski vojski.

Carigrad 19. Sultan je poslal cesarju Franu Josipu povodom rojstvenega dne poslednjega pri-srečno brzojavko z najtoplejšimi voščili za osebno blaginjo in srečno vladanje Njegovega Veličanstva.

Rim 19. Poseben zdravnik papežev, dr. Laponi, zagotavlja, da sv. Oče ne trpi na nikaki bolezni, ampak potrebuje le miru. Avdijenciije se prično zopet danes, toda v skrečni meri.

Rim 19. Sodi se, da skoro izide dekret s katerim se odpravi obsedno stanje v Milanu.

Nekaj sto kamenosekov je vstopilo v štrajk.

TEODOR SLABANJA

srebrar

ulica Morelli 12 v GORICI ulica Morelli 12

priporoča prečistiti duhovščini in cerkvenim predstojnikom svojo delavnico za izdelovanje **cerkvene posode in orodja**. Staro blago popravi, pozlati in posrebrni v ognju po najnižji ceni. Da si pa zamorejo tudi bolj revne cerkve naročiti cerkvenega kovinskega blaga, olajšuje jim to zgorej omenjeni s tem, da jim je pripravljen napravljati blago, ako mu potem to izplačujejo na obroke. Obroke si pa preč. p. n. gospod naročevalce sam lahko določi.

Pošilja vsako blago poštne prosto!

Prihodi in odhodi vlakov.

Urniki, ki je v veljavi od 1. maja 1898. naprej.

Južna železnica.

Odhodi iz Trsta.

6.20 zj. osob. v Nabrežino, Cervinjan, Gorico, Benetke.
8.— zj. nagl. na Dunaj s zvezo na Reko.
8.25 zj. nagl. v Nabrežino, Benetke, Rim.
9.— zj. osob. v Nabrežino, Videm, Benetke in Verono.
9.55 zj. poštni vl. na Dunaj s zvezo v Budimpešto in Zagreb.
12.50 pop. osob. v Kormin.
4.35 pop. osob. v Nabrežino, Videm in Rim.
5.35 via Bivij z direktno zvezo v Benetke, Rim.
6.10 pop. ekspresni vlak do Ostende (vsako sredo).
6.25 pop. poštni na Dunaj s zvezo na Reko.
8.15 pop. nagl. v Kormin.
8.15 pop. nagl. na Dunaj s zvezo v Budimpešto in Reko.
8.45 pop. meš. v Nabrežino, Videm in Benetke.
9.45 pop. mešan. do Münz-schlaga.

Dohodi v Trst.

6.55 zj. meš. iz Münz-schlaga, Beljaka itd.
7.33 zj. meš. iz Milana, Vidma, in Nabrežine.

8.45 zj. nagl. iz Kormina.
9.28 zj. nagl. iz Dunaja.
10.25 zj. poštni iz Dunaja s zvezo iz Reke.
10.37 zj. nagl. iz Rima, Benetk.
10.58 zj. ekspresni vlak iz Ostende (vsako sredo).
11.20 zj. osob. iz Rima, Benetk, Nabrežine.
5.40 pop. poštni iz Dunaja in Gorice.
7.45 pop. osob. iz Verone, Kormina, Nabrežine.
8.30 pop. nagl. iz Milana, Benetk, Vidma, Nabrežine.
9.— pop. nagl. iz Dunaja s zvezo iz Reke.
11.10 pop. nagl. iz Benetk, Cervinjana, Kormina.

Zabavni vlaki.

Odhodi.

2.— pop. v Kormin, 4.20 pop. v Nabrežino, 2.15, 4.—, 5.20, 6.35, 8.35 pop. v Miramar in Grinjan.

Dohodi.

2.52, 4.31, 5.52, 7.19, 9.03 pop. iz Miramara in Grinjana.
10.50 pop. iz Nabrežine, 11.20 pop. iz Kormina.

Državna železnica.

Odhodi iz Trsta.

6.30 zj. v Herpelje, Ljubljano, Dunaj, Beljak.
8.45 zj. v Herpelje, Rovinj, Pulj.
4.50 pop. v Herpelje, Divačo, Rovinj, Pulj.
7.5 pop. nagl. v Pulj, Divačo, Beljak, Dunaj.

Dohodi v Trst.

8.05 zj. iz Herpelja.
9.35 zj. iz Pulja, Rovinja.
11.15 zj. meš. iz Herpelja, Ljubljane, Dunaja.
7.15 pop. iz Pulja, Rovinja, Dunaja, Ljubljane.
9.50 pop. nagl. iz Pulja, Rovinja.

Hôtel Evropa

Piazza della Caserma.

Zračen vrt z lopo in brez lope.

Izborna kuhinja nemška in italijanska, pivo iz Plzenske pivovarne, izvrstna vina iz lastne kleti.

Telefon št. 23.

ALOJZIJ LOHR, lastnik.

Carl Greinitz Neffen,

Na Corsu št. 33.

podružnica Trst.

Piazza della Legna 2.

Železo in razno železno blago na drobno in na debelo.

Priporočajo svojo dobro sortirano zalogo

predmetov za stavbarstvo,
traverze, zaklepe, železo za kovače in facon, stare železnične šine, držaje in ograje, vodnjake, pumpe, železne cevi in take iz vlitenga železa, vse tehnične predmete, popolne naprave kopelji in stranišč, peči in štedilna ognjišča, kuhinjsko, namizno in hišno opravo, železne meble in pred ognjem varne blagajne, nagrobne križe in obgrobnje ograje, orodja za vsako obrt.

„EDINOST“

Glasilo političnega društva „Edinost“ za Primorsko.

Izhaja v Trstu dvakrat na dan razun nedelj in praznikov.

Zjutranje izdanje izhaja ob 11. uri zjutraj, večerno pa ob 7. uri večer. O ponedeljkih in po praznikih izhaja prvo izdanje ob 1. uri popoldne. — Naročnina znaša: Obe izdanji gld. 21.—; samo večerno izdanje gld. 12.—, (poslednje zadostuje za naročnike popolnoma). Posamezne številke stanejo: Zjutranje izdanje 3 kr., večerno 4 kr.

V Trstu se razprodaja „Edinost“ po tobakarnah v teh-le ulicah in trgih:

Piazza Caserma št. 2. — Via Molin piccolo št. 8. — Via S. Michele št. 7. — Ponte della Fabra. — Via Rivo št. 30. — Campo Marzio. — Via delle Poste nuove št. 1. — Via Caserma št. 13. — Via Belvedere št. 21. — Via Ghega št. 2. — Volti di Chiozza št. 1. — Via Stadion št. 1. — Via Acquedotto. — Via Istituto št. 18. — Piazza Barriera. — Via S. Lucia. — Piazza Giuseppina.

V okolici se prodaja:

Na Greti pri gosp. Pogorelec, v Šklednju pri gosp. Antonu Sanein (Drejač) in pri Sv. Ivanu pri gosp. Ani vdovi Gašperšič. — Izven Trsta prodaje se „Edinost“ v Gorici v tobakarni g. Josipa Schwarz v Šolski ulici.

Slovinci! Naročajte, podpirajte in širite med rodoljubi to glasilo tržaških Slovencev, katerega program je v prvi vrsti ohranitev in razvitek milega nam slovenskega naroda na tržaškem ozemlju in bramba nam po zakonu zajamčenih pravic.

Rojaki, uvažujte naše geslo: „V edinosti je moč!“